

[Thorndahl]

har underkendt landsretsafgørelser, der gav danske borgere medhold, til fordel for stat, amter og kommuner.

Svaret vil kunne blive yderligere forbedret, hvis det også indeholdt oplysninger om, hvor mange højesteretsdommere der er blevet udnævnt fra beskæftigelse i henholdsvis stat, amter og kommuner og private erhverv.

Besvarelse (3/5 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Justitsministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger, der giver grundlag for en besvarelse af spørgsmålet, ligesom spørgsmålet ikke giver justitsministeriet anledning til at indhente sådanne oplysninger.

Til *finansministeren* (25/4 79) af:

Glistrup (FP):

»Billiger ministeren den embedsmands-holdning, at danske embedsmænd udtaler sig til embedsmænd om danske politiske partier – herunder det Z-parti, der vil rimelighed på embedsmandsområdet – på en anden måde, end de tør vedstå offentligt?«

(Spm. nr. 881).

Begrundelse.

Nærværende spørgsmål er baseret på de faktiske oplysninger, der findes i Det ny Notat for 6. april 1979 side 4.

Ifølge denne kilde har man i arbejdstiden (tilsyneladende uden løntræk) ladet en dansk embedsmand (Kristian Hvidt) holde foredrag med påfølgende diskussion for en embedsmandskreds om danske politiske partier.

Med 100 måneders fremskridtserfaring på bagen kan man ikke nære tvivl om, at her er fremskridtspartiet nok som sædvanlig blevet bagvasket.

Mistankestyrken heri øges ved, at nævnte Kristian Hvidt udtaler:

Jeg er selv embedsmand, og hvis det var et møde, hvor pressen havde adgang, ville jeg ganske givet udtale mig anderledes, end når jeg taler til en intern kreds af embedsmænd.

Mest rørende (oprørende) er det, at han i umiddelbar forlængelse af de citerede ord siger: Det er en ærlig sag(!).

Jeg er udmærket klar over, at nævnte Hvidt hører til under finanslovens § 7 og altså ikke under finansministerens egen § 23,

men da tjenestemandforhold i almindelighed jo sorteres under finansministeren, og da spørgsmålet først og fremmest stilles for at hindre, at Hvidts adfærd skal danne præcedens, er spørgsmålet rettet til finansministeren.

Besvarelse (4/5 79):

Finansministeren (Heinesen):

Det fremgår, at hr. Glistrup er klar over, at folketingets tjenestemænd ikke hører under finansministeriets område. De er alene undergivet folketingets (formandens) instruktionsmyndighed og dermed alene ansvarlige over for folketinget. Ifølge folketingets forretningsorden er folketingets tjenestemænd i øvrigt med de af forholdene nødvendiggjorte afvigelser undergivet de almindelige bestemmelser, der er gældende for statstjenestemænd.

Efter den skriftlige begrundelse går spørgsmålet da også på, om jeg ville billige en tilsvarende optræden fra en tjenestemand i finansministeriet. Det kan imidlertid være lidt uklart, hvad der ligger i udtrykket at »billige«.

Såfremt man skulle anlægge en retlig bedømmelse, måtte man antagelig først undersøge, om den pågældende tjenestemand havde optrådt tjenstligt, dvs. om han havde udført en tjenstlig opgave. Efter den i begrundelsen for spørgsmålet beskrevne situation må man kunne lægge til grund, at der ikke har foreligget en tjenstlig opgave.

Går man herefter ud fra, at tjenestemanden har optrådt uden for tjenesten, er det et spørgsmål om at bedømme rækkevidden af hans ytringsfrihed.

Herom har folketinget for nylig haft en debat. Ved den lejlighed var der bred tilslutning til den opfattelse, at offentligt ansatte her en meget vid ytringsfrihed. Grænserne for denne ytringsfrihed overskrides kun, hvis tjenestemanden tilsidesætter tavshedspligten eller giver bevidst urigtige oplysninger om forholdene inden for hans eget tjenesteområde. Det forekommer usandsynligt, at der i den af hr. Glistrup beskrevne situation skulle foreligge en overskridelse af ytringsfrihedens grænser.

Endelig finder jeg anledning til at bemærke, at det ligger indbygget i forvaltningens grundholdning, at en offentligt ansat med de